ΕΤΟΣ Α΄.—ΑΡΙΘ. 11. ΑΘΗΝΑΙ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1895

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΘΩΜΑΣ Α. ΣΚΑΣΣΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ.—Ὁδὸς Σίνα ἀριθ. 2.
Ἔναντι Ἀκαδημίας.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Λ. ΜΑΜΟΣ

Τιμὴ συνδρομῆς: Ἐτησία Δρχ. 10.—Ἑξάμηνος Δρχ. 5.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν εἰς Φράγκα χρυσᾶ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀγγελίαι δημοσιεύονται μόνον ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι.—Διὰ τὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν ἄρθρῳ ἐθίξαμεν τὰς δύο αἰτίας δι' ὧν τὸ ἔγκλημα διαδίδεται. Ἐλέγομεν δ' ὅτι αὗται συνδεόμεναι μετὰ τρίτης τινός, ἥτις καὶ πρωτίστη τυγχάνει, σχηματίζουσι τὴν τριάδα ἐκείνην ἀφ' ἧς ὡς ἀπὸ πηγῆς τὸ κακὸν ἀπορρέει. Ἡ τρίτη ἡ καὶ πρωτίστη αὕτη αἰτία εἶνε ἡ ἀδιαφορία καὶ περιφρόνησις τῆς ἰδέας τοῦ Θεοῦ, εἶνε ἡ ἔλλειψις θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.

Καὶ ὄντως· ἐξετάζων τις ἐπισταμένως τὴν κοινωνίαν εὐκόλως πείθεται ὅτι αὕτη πρὸ πολλοῦ διατελεῖ ἐν ἀσθενεῖ καταστάσει. Δηλητήριόν τι θανατηφόρον εἰσδύσαν εἰς τὰς φλέβας αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν βαθμιαίαν πλὴν τελικήν της παραλυσίαν. Αἱ βάσεις αὐτῆς ὡς ὑπὸ κεκρυμμένου σκώληκος συνεχῶς καταβιβρώσκονται, ἡ ζωτικότης ἐμειώθη, αἱ δυνάμεις της διατελοῦσιν ἐν φοβερᾷ καταπτώσει, ὁμοιάζει πρὸς ἀσθενῆ ὅστις ἄπελπις ἐν ἀγωνίᾳ παλαίει πρὸς τὸν θάνατον. Ἀφοῦ ἀφήρπασε τὸν χαλινὸν ὅστις ἐκράτει αὐτὴν ἐν τῇ εὐθείᾳ ὁδῷ ἐτράπη πρὸς τὰς πηγὰς πάσης παλαιᾶς τε καὶ νέας πλάνης. Ἐκεῖθεν διὰ τῆς ἀλαζονίας καὶ διαφθορᾶς ἤντλησε τὰς βλασφημίας ὅλας ὧν βρίθει ὁ ἀθεϊσμὸς καὶ ὁ ὑλισμὸς πλάσασα οὕτω τὸ τέρας τοῦ λογικισμοῦ ὅστις οὐδὲν ἕτερον εἶναι εἰμὴ πόλεμος τυφλὸς κατὰ πάσης ἐξουσίας θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης. Τότε δὴ ἐγένετο ἡ ἀποθέωσις τῆς λογικῆς ἄνευ Θεοῦ, λογικῆς ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ γυναίου τιθεμένου ἐπὶ τοῦ βωμοῦ πρὸς ὃ ἐδόθη τὸ ὄνομα Θεά, ἀλλ' ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῆς ποταμηδὸν ἔρευσε τὸ αἷμα τοσούτων τιμίων πολιτῶν, τοσούτων ἱερέων καὶ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἔστη ἡ λαιμητόμος ἑνὸς Βασιλέως. Τοιαύτη εἶναι ἡ εὐημερία ἣν παρεσκεύασεν ἑαυτῇ ἡ κοινωνία, τοιοῦτοι οἱ καρποὶ οὓς ἔδρεψεν ἀφ' ἧς ἤρξατο παραγκωνίζουσα τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ. Ἔκτοτε ἡ ὕλη ὑπὸ τὴν παντοειδῆ αὐτῆς μορφὴν ἀπέπνιξε τὸ πνεῦμα καὶ φωνή τις ἀπαισία πανταχοῦ ἀντήχησεν ἐπαναλαμβάνουσα: «οὐχὶ πλέον Θεός, οὐχὶ πλέον ψυχή, πλᾶσις, οὐχὶ πλέον ἐλπίδες μελλούσης ζωῆς!»

Καὶ δικαίως, ἀποκλεισθέντος ἅπαξ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς προνοητικῆς αὐτοῦ δράσεως, ὁ ἄνθρωπος ἐγκαταλελειμμένος εἰς τὴν διεφθαρμένην αὐτοῦ φύσιν, εἰς τὰς ὀρέξεις, εἰς τὰ πάθη του παρασύρεται ὑπὸ τῆς ἀπληστίας, ὑπὸ τοῦ ἐγωισμοῦ, ὑπὸ τοῦ συμφέροντος καὶ ἡ παραφορὰ αὐτοῦ αὕτη γεννῶσα τὴν ἐπανάστασιν, τὴν ἀναρχίαν, ἀπειλεῖ νὰ καταστήσῃ ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν ἐρείπιον τὴν κοινωνίαν ἔστω καὶ δι' αὐτῆς τῆς δυναμίτιδος! Συνῳδὰ πρὸς τὰς ἰδέας ἡμῶν ταύτας ἔγραφεν ἐσχάτως πολιτευτὴς ἐκ τῶν πρώτων τῆς Ἰταλίας: «πρώτη αἰτία τῆς θλιβερᾶς ταύτης καταστάσεως τῆς κοινωνίας εἶναι ἡ ἔλλειψις θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ αἰσθήματος». Καὶ πῶς οὐχί; ἡ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἀνατροφὴ δὲν δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῶν ἠθικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου εἰμὴ ἐφ' ὅσον διατελεῖ συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἰδέας τοῦ Θεοῦ παρ' οὗ ἡ ἀρετὴ ὡς παρὰ τῆς ψυχῆς λαμβάνει ζωήν. Εἰσδύσατε ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὸ ἱερὸν τῆς οἰκογενείας ἐν ᾧ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα ἐλλείπει. Ἐξωτερικῶς μὲν θὰ ἴδητε λεπτότητα αἰσθημάτων, θ' ἀντιληφθῆτε τῆς φρίκης ἣν ἐμποιεῖ μόνη ἡ ἰδέα τοῦ κακοῦ, θὰ ἴδητε τὴν ἀρετὴν ἀνθοῦσαν καὶ τὴν εὐοσμίαν αὐτῆς πληροῦσαν τὰ πέριξ ὡσεὶ διετελεῖτε ἐν ἐπιγείῳ τινὶ παραδείσῳ. Πλὴν ἐγείρατε τὸν προσθετὸν πέπλον τῆς ἐξωτερικῆς ἀρετῆς, ῥίψατε φῶς εἰς τὰς σκοτεινὰς κούπτας τῶν φαινομένων ἐκείνων εὐγενῶν καρδιῶν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν θέλει πλήξῃ ἐπεξεργασμένη διαφθορὰ καὶ ἀνηθικότης. Ἀποφεύγεται μὲν ἐν τῷ φανερῷ τὸ

κακὸν ἵνα μὴ στιγματισθῇ ὑπὸ τῆς κοινωνίας, ἀλλ' ἐν τῷ κρυπτῷ ἀνενδοιάστως διαπράττεται. Καὶ διατί; διότι δὲν ὑπάρχει ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ ὑπαρχούσης ταύτης δὲν ὑπάρχει ἀγάπη πρὸς τὴν ἀρετήν, μὴ ὑπαρχούσης δὲ καὶ ταύτης, ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου ἐγκαταλελειμμένη ἐν τῇ διεφθαρμένῃ αὐτῆς φύσει κλίνει πρὸς τὸ κακὸν καὶ κατ' ἐκλογὴν ἀσπάζεται αὐτό.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ νόμοι, ὡς ἐλέγομεν προηγουμένως, δὲν δύνανται νὰ κωλύσωσι τὸ κακὸν εἰμὴ ἐφ' ὅσον ἐπιβάλλουσι φόβον. «Αἱ λόγχαι, ἔγραφεν ὁ αὐτὸς πολιτευτής, φονεύουσιν, ἀλλὰ δὲν λύουσι τὸ πρόβλημα, καὶ ἂν κωλύωσι τὴν διάδοσιν τοῦ κακοῦ δὲν τὸ θεραπεύουσιν ὅμως»· ἄρα μόνη ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ προσκολήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν ἀρετὴν ἀποστρέφουσα ἅμα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ. Καὶ δὲν καταφεύγομεν εἰς τὰ γνωστὰ ἐγκλήματα περὶ ὧν αἱ στατιστικαὶ ἀποφαίνονται ὁμολογοῦσαι ὅτι ταῦτα διαπράττονται κατὰ ἐννενήκοντα ἐννέα τοῖς ἑκατὸν ὑπ' ἀνθρώπων ἐν οἷς τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα ἐλλείπει, ἀλλὰ περαιτέρω βαίνοντες λέγομεν ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἐν τῷ κρυπτῷ παντοειδὴς ἀνηθικότης προϋποθέτει ἔλλειψιν αἰσθήματος θρησκευτικοῦ διότι θρησκεία καὶ ἠθικὴ διατελοῦσι τοσοῦτο στενῶς συνδεδεμέναι ὥστε ἐκλειπούσης τῆς μιᾶς δὲν δύναται νὰ ὑφίσταται ἡ ἑτέρα.

Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐκρύθμου ταύτης καταστάσεως ἐν ᾗ διατελεῖ ἡ κοινωνία, πρὸ τοῦ κινδύνου τῆς ἐκ θεμελίων παντελοῦς αὐτῆς καταπτώσεως παρέχεται δικαίωμα οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθῆκον ἐπιβάλλεται πρὸς πάντα πολίτην ἵνα κατὰ τὸ ἐφ' ἑαυτῷ ἐργασθῇ ὅπως ἀποσοβήσῃ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον καὶ θεραπείαν ἐπιφέρει πρὸς τοσοῦτο κακόν. Ἀφοῦ ἡ ἔλλειψις ἠθικῆς ἀνατροφῆς ἐντοῖς κόλποις τῆς οἰκογενείας, ἡ χαλάρωσις τοῦ νόμου καὶ ἰδίως ἡ περιφρόνησις τοῦ Θεοῦ ἐκλόνισαν τὰς βάσεις τῆς κοινωνίας, οὐδὲν νομίζομεν λυσιτελέστερον ὅπως ἐπιφέρῃ τὴν ἑδραίωσιν αὐτῆς ὅσον τὴν ἐπιμελῆ ἀνατροφὴν ἐν τῇ ἠθικῇ ἐξ αὐτῆς τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας, τὴν εὐσυνειδότως καὶ ἀνενδότως ἐκτέλεσιν τῶν νόμων καὶ τὴν διάδοσιν τῶν θρησκευτικῶν αἰσθημάτων ἐν τῷ λαῷ. Ἀναλογισθῶσιν οἱ γονεῖς τὴν εὐθύνην ἣν ἀναλαμβάνουσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῶν τέκνων αὐτῶν. Οὗτοι πρῶτοι διὰ τῆς ἀμελείας των πλάττουσι μέλη ἅτινα οὐ μόνον ἀχρηστα ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβῆ θ' ἀποδῶσι πρὸς τὸ κοινωνικὸν σῶμα πρὸς ὃ θὰ διαδώσωσι τὴν θανατηφόρον ἀσθένειαν ἣν ἐκ γενετῆς παρέλαβον. Ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν αὐτῶν οἱ ἐκτελεσταὶ τοῦ νόμου καθόσον περὶ πᾶν ἄλλο τύρβοντες τὴν δὲ τῶν νόμων ἐφαρμογὴν ἀμελοῦντες οὐ μόνον τὰ χρέη ἅτινα αὐτοῖς ἀνετέθησαν προδίδουσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐθύνην τῆς κοινωνικῆς καταστροφῆς ἐφ' ἑαυτῶν φέρουσι. Τί δ' ἂν εἴπωμεν περὶ τῶν ἀναλαβόντων τὴν διάδοσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος; Πολλάκις τόσα ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν ὥστε ἡμεῖς οὐδὲν νεώτερον θὰ ἐλέγομεν τ' αὐτὰ ἐπαναλαμβάνοντες. Λυποῦμεθα μόνον ἐκ καρδίας καὶ ἐκφράζοντες τὴν λύπην ἡμῶν ζητοῦμεν ἀνακούφισιν ἀφοῦ ἀλλαχοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν τοιαύτην. Τοσοῦτῳ γόνιμον ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸν σπόρον τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὥστε ἔχομεν πεποίθησιν ὅτι ἂν οἱ ἀναλαβόντες νὰ διδάξωσιν αὐτὸν ἐξεπλήρουν τὸ καθῆκον των, ἀντὶ τῆς διαφθορᾶς, ἀντὶ τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θ' ἀπέβαινε πρότυπον ἀρετῆς καὶ ὑπογραμμὸς ἠθικότητος, ἔχομεν πεποίθησιν ὅτι διὰ τῆς καλλιεργείας τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ταχέως θὰ ἤνθη παρ' ἡμῖν ἡ ἀρετή.

Χρ.

Η "ΑΡΜΟΝΙΑ,, ΕΝ ΡΩΜΗι

Τακτικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ.

Αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαὶ ὑπῆρξαν ἀληθὴς θρίαμβος τῶν Καθολικῶν. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως καὶ οἱ 32 ὑποψήφιοι τῆς *Ρωμαϊκῆς Ἑνώσεως* ἀνῆλθον ἐν μεγίστῃ πλειοψηφίᾳ τὰς κλίμακας τοῦ Καπιτωλίου.

— Τὰ πολιτικὰ ἡμῶν ἤρξαντο θολούμενα. Ὁ σφοδρὸς καὶ βίαιος Καβαλότης ἰδὼν ἀπορρίπτουσαν τὴν βουλὴν τὴν πρότασιν περὶ παραπομπῆς τοῦ Κρίσπη εἰς δίκην, προτίθεται ὅπως διὰ σκανδαλωδῶν δημοσιεύσεων ἀναγκάσῃ τὸν Κρίσπην νὰ κατηγορήσῃ αὐτὸν ἐπὶ συκοφαντίᾳ καὶ οὕτω ἀμυνόμενος ἐν δικαστηρίῳ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του. Ἴδωμεν τὸ πέρας πάλης καθισταμένης ὁσημέραι ὀξυτέρας.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἐτέλεσεν ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ ἐκκλησιδίῳ τὴν θείαν λειτουργίαν καθ' ἣν παρῆσαν πολλὰ ἐξέχοντα τῆς κοινωνίας μέλη, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Βαρωνὶς Frida di Rantzau, συγγενὴς τοῦ Βίσμαρκ, ἥτις τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἐξώμωσε τὴν θρησκείαν τοῦ Λουθήρου, ἐγκολπωθεῖσα τὴν Καθολικὴν πίστιν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἤρχισαν ἐν Μαϊνούθ τῆς Ἰρλανδίας αἱ ἑορταὶ τῆς ἑκαντονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ἱεροῦ σπουδαστηρίου. Πλῆθος ἐπισκόπων, καρδιναλίων ὡς καὶ ἐκτάκτων ἀπεσταλμένων, παρέστησαν κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἑορτῶν ἅπαντες οὗτοι διηυθύνθησαν εἰς Λονδῖνον ἔνθα ἐν μέσῳ μεγαλοπρεπεστάτης τελετῆς ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ καθολικοῦ ναοῦ τοῦ Οὐενστμίστερ, καθιερωμένου εἰς τὸν Ἅγ. Πέτρον. Πάντες οἱ ἐν Ῥώμῃ διατρίβοντες Ἄγγλοι Ἐπίσκοποι ἀνεχώρησαν ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν τελετὴν ταύτην ὁμοίαν τῆς ὁποίας πρὸ αἰώνων δὲν εἶχον ἴδῃ οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ.

— Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἀγγλίας ὁ λόρδος Ἄλιφαξ ὅστις ὡς γνωστὸν τυγχάνει ἡ ψυχὴ τοῦ κινήματος ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐγένετο ἀντικείμενον ζωηρᾶς ἐκδηλώσεως συμπαθειῶν ἐπευφημηθεὶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐπορεύετο εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ θεολογικοῦ σχολείου τοῦ Ἔλυ, ὡς ἐπίσης καὶ ἐν Ὀξφόρδῃ, ἐν ἀμφοτέραις δὲ ταῖς περιστάσεσιν ἐπὶ παρουσίᾳ Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων. Ἀγγέλλεται ἐπίσης ὅτι ἡ πανίσχυρος Ἑταιρία τῆς *Ἑνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν* προετοιμάζει γενικὴν συνέλευσιν καθ' ἣν θέλει τεθῇ εἰς ψηφοφορίαν πρότασις ὑπὲρ δημοσίων εὐχῶν σκοπουσῶν τὴν ἐπίτευξιν τῆς τοσοῦτον ποθητῆς ἑνώσεως.

— Ὡς εἶχον ἀναγγείλῃ ὑμῖν τὸ τάγμα τοῦ Ἅγ. Φραγκίσκου συνῆλθε τελευταίως ἐν Ἀσσισίῳ πρὸς ἐκλογὴν νέων προμηθευτῶν καὶ προεστῶν.

Τῆς συνελεύσεως προήδρευεν ὁ Καρδινάλιος Μάουρι, ἰδιαίτερος ἀπεσταλμένος τῆς Α. Α. τοῦ Πάπα. Κατὰ τὸν λόγον ὃν ἐξεφώνησεν ηὐχήθη ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν τεσσάρων οἰκογενειῶν τοῦ Τάγματος τούτου.

Ἡ μεγάλη αὕτη ἰδέα ἐγένετο δεκτὴ μετ' ἐνθουσιασμοῦ λίαν δικαίου καὶ ἅπασα ἡ συνέλευσις ἀπεφάσισε νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου.

— Ἐν Λισβώνῃ ἑορτάσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ πάτρωνός της ἁγίου Ἀντωνίου ἐκ Παδούης, παρουσίᾳ τοῦ βασιλέως Καρόλου καὶ Ἀμαλίας καὶ ὅλων τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως.

— Κατ' αὐτὰς ἀναμένεται ἐν Ῥώμῃ πλῆθος προσκυνητῶν Αὐστριακῶν. Μέχρι τοῦδε ἐνεγράφησαν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Κλαρὺ ἠνεωγμένον κατάλογον 6000 περίπου. Ἐλπίζεται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἀριθμὸς οὗτος θέλει αὐξήσῃ ἐπαισθητῶς.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν παρατηροῦσιν ἀνωμαλίαν τινὰ περὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, παρακαλοῦνται νὰ εἰδοποιῶσι τὸ γραφεῖον ἐγκαίρως περὶ τούτου, ἀποστέλλοντες ἅμα τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν διεύθυνσιν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΑΛΛΟΥ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

(*Ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν*).

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τῆς «Ἁρμονίας» τρίστηλον ἄρθρον ληφθὲν ἐκ τῆς Τεργεσταίας «Νέας Ἡμέρας». Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν αὐτολεξεὶ ἅτε περιέχον πολλὰς τῶν ἀληθειῶν ἐκείνων αἵτινες ὡς ἐκ τοῦ ὁμολογοῦντος αὐτὰς προσώπου, οἵα ἡ σοβαρὰ αὕτη Ἑλληνικὴ ἐφημερίς, ἐνέχουσι πολὺ τὸ βαρυσήμαντον. Σήμερον δὲ χάριν τῶν ἀξιοτίμων συνδρομητῶν τῆς «Ἁρμονίας» ἀναδημοσιεύομεν τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Γάλλου ἱεροκήρυκος πατρὸς Λακορδαίρ, ἐξ ὧν ὁρμωμένη ἡ ἀξιότιμος τῆς Τεργέστης συνάδελφος ἔγραψεν ὅσα οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται γνωρίζουσιν ἤδη.

«Θὰ ἦτο ἀλλόκοτον, ἔγραφεν ὁ Λακοδαὶρ πρὸς τὴν κ. Σβέτσιν ἣν ὡς μητέρα του ἠγάπα, ἐὰν ὁ χριστιανισμός, θεμελιούμενος συγχρόνως ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, κατέληγεν εἰς τὴν ξηρότητα τῆς καρδίας. Αἱ φιλίαι ἐπικίνδυνοι ἀποβαίνουσι, διότι ἐξοκέλλουσιν εἰς πάθη, παράσσοντα τὰς αἰσθήσεις ἅμα καὶ τὸν νοῦν, καταλήγουσι δὲ πολλάκις εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Τὸν ἔρωτα φθείρει ἡ φιλαυτία, οὐδ' ὑπῆρξαν ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς ζέσεις διαρκέστεραι, ἀγνότεραι, τρυφερώτεραι ἐκείνων, εἰς ἃς παρέδιδον οἱ ἅγιοι τὰς καρδίας των, ἀπογυμνουμένας ἑαυτῶν καὶ πληρουμένας τοῦ Θεοῦ». Νέος δεκαοκταετής, πρὶν ἢ ἔτι ἱερωθῇ, κατείχετο ἐν Παρισίοις ὑπὸ τῆς ἀορίστου ἀνησυχίας καὶ μελαγχολίας, ἥτις διακρίνει πολλάκις τὴν ἡλικίαν ἐκείνην. Ὠνειρεύετο, πότε τὴν δόξαν καὶ πότε τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν καὶ μετὰ μικρὸν ἔγραφεν ἀθύμως· «Ἐκορέσθην πάντων, μηδὲν γνωρίσας».

Ἡ κ. Σβέτσιν ὑπῆρξε δι' αὐτὸν μήτηρ παρήγορος χρήσιμος. Εἰς αὐτὴν ἐξωμολογεῖτο τὰς ταλαντεύσεις, τὰς ἐλπίδας, τὰς ἀποθαρρύνσεις του. «Ἔχω, εἶμαι βέβαιος (ἔγραφε) καρδίαν βαθέως ἀγαπῶσαν, ἀλλ' ὑπάρχει ἐν ἐμοί τι τὸ προξενοῦν λύπην εἰς ἐκείνους, οὓς ἀγαπῶ. Δὲν εἶνε τραχύτης, διότι εἶμαι ἥπιος, δὲν εἶνε ξηρότης, διότι εἶμαι περιπαθής. Εἶνέ τι τὸ ἀπόλυτον ἐν τῇ κατανεύσει ἢ τῇ ἀρνήσει. Δὲν ἀνακαλύπτω εὐκόλως τίνος χρῄζει καρδία φιλική καὶ ἔχω ἕξεις σιωπῆς ἀκατανικήτους.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ὁ Νέος Καθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 14 τρ. μ. ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Βοναβεντούρα θέλει προχειρισθῇ ἐν Ῥώμῃ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ὁ πρὸ πολλοῦ ἐκλεγεὶς τοιοῦτος ὑπὸ τῆς Ἁγ. Ἕδρας Αἰδεσιμώτατος Δὲ Ἄγγελις. Ἀναμένοντες ὅπως ἐν καιρῷ τῷ δέοντι ποιήσωμεν ἐκτενέστατον λόγον περὶ τοῦ διαπρεποῦς τούτου κληρικοῦ μετὰ παραθέσεως τῆς σεβασμίας καὶ σεμνῆς μορφῆς αὐτοῦ, σήμερον ἐν ὀνόματι τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοῦ ποιμνίου προπέμπομεν εἰς τὸν ὕψιστον τὰς θερμοτέρας τῶν εὐχῶν ὑπὲρ τῆς μακροβιότητος τοῦ νέου ἡμῶν πνευματικοῦ πατρός, ἅμα δὲ καὶ τὰ εἰλικρινέστερα τῶν συγχαρητηρίων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ψαλήσεται αὐθημερὸν ἐπίσημος λειτουργία καὶ δοξολογία ἐν τῷ ἐνταῦθα καθολικῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Διονυσίου περὶ ὥραν 10 π. μ.

Ἰωάννης Λ. Μάμος.

Ἀνεχώρησε κατευθυνόμενος εἰς Ῥώμην ὁ ἡμέτερος συντάκτης Ἰωάν. Λ. Μάμος.

Ἀλφόνσος Λαμπὲλ καὶ Μαρίκα Λ. Μάμου.

Εὐοίωνοι ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἀξιοτίμου νέου κ. Ἀλφόνσου Λαμπὲλ μετὰ τῆς διὰ πασῶν τῶν ἀρετῶν κεκοσμημένης δεσποινίδος Μαρίκας Μάμου, ἀδελφῆς τοῦ ἡμετέρου συντάκτου. Τὸν γάμον ἐτέλεσεν ὁ διαπρεπὴς κληρικὸς Αἰδεσιμώτατος Μιχ. Ριβέλλης Ἀποστολικὸς Διαχειριστὴς τῆς ἡμετέρας Ἐπισκοπῆς ὅστις τὴν εἰς τὸν βαθμὸν αὐτοῦ ἰδίαν περιβληθεὶς στολήν, ἐν μέσῳ τοῦ ἀπείρου πλήθους τῶν προσκεκλημμένων ἀπηύθυνεν ἐν τέλει ἑλληνιστὶ συγκινητικωτάτην προσφώνησιν, πλήρη στοργῆς καὶ αἰσθημάτων, ἥτις ἔντυπος κατόπιν διεμοιράσθη εἰς τοὺς παρεστῶτας. Παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ ἐν προφανεῖ συγκινήσει παρίσταντο οἱ νεαροὶ λευῖται αἰδέσιμοι κ. κ. Λουδοβῖκος Λαμπὲλ καὶ Ἰωάννης Μάμος ἀδελφοὶ τῶν νεονύμφων. Παράνυμφοι ἦσαν οἱ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητοὶ καὶ ἀξιότιμα τῆς κοινωνίας ἡμῶν μέλη, κύριοι Κάρολος Φὶξ καὶ Ὄθων Πρίντεζης μετὰ τῶν εὐγενῶν αὐτῶν κυριῶν Ἰακίνθης καὶ Ἄννης.

Μετὰ τὴν γαμήλιον τελετὴν ὑπὲρ τὰς ἑξήκοντα ἅμαξαι ἐκόμισαν τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὴν χλοερὰν τῶν Πατησίων ἐξοχὴν ἐν τῷ ἐξοχικῷ τῶν νεονύμφων κτήματι, ἔνθα ἐπηκολούθησεν ἐν ἀπτώτῳ εὐθυμίᾳ Λουκούλειον γεῦμα παραταθὲν πέραν τοῦ μεσονυκτίου, καθ' ὃ ἔλαβον μέρος ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν πεντήκοντα ἄτομα.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἁρμονίας» στενῶς διὰ τῶν δεσμῶν τῆς συγγενείας συνδεομένη μετὰ τῶν νεονύμφων, ἐνοῖ καὶ πάλιν τὰς εὐχὰς αὐτῆς μεθ' ἁπάσης τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, καὶ φαίνουσα δι' ἀνθέων τὴν ἄρτι στεφθεῖσαν αὐτῶν κεφαλὴν εὔχεται αὐτοῖς ἔτη μακρὰ καὶ ἀνέφελα.

Ἐν τῇ Βουλῇ.

Τὸ σταφιδικὸν ζήτημα ἀπησχόλησε καὶ πάλιν τὰς πλείστας τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο δεκαήμερον. Ὁ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου πρωθυπουργικὸς λόγος μετ' ἀγωνίας ἀνεμένετο παρὰ τῶν σταφιδοφόρων ἐπαρχιῶν προσδοκουσῶν ὅπως ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἀκούσωσι τὴν σωτηρίαν τῆς σταφίδος. Ἀποτέλεσμα τοῦ λόγου τούτου ἦτο ἡ ἀπόρριψις τοῦ περὶ παρακρατήσεως νομοσχεδίου, καίτοι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑπερψήφισεν αὐτοῦ. Ἅμα τῇ εἰδήσει ταύτῃ ἐξανέστησαν αἱ Πάτραι, ὁ Πύργος, τὰ Φιλιατρὰ καὶ ἄλλαι τῆς Ἑλλάδος ἐπαρχίαι καὶ δι' ἀπειλητικῶν ἀναφορῶν ἀπῄτησαν ὅπως ληφθῇ τέλος ἐν οἱονδήποτε μέτρον περὶ τῆς σταφίδος. Πιστεύομεν ὅτι ἡ πατριωτικὴ κυβέρνησις τοῦ κ. Θ. Δελιγιάννη ἡ πανδήμως ἀνελθοῦσα ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν θέλει τέλος προτείνῃ ἐν σωστικὸν ὑπὲρ τῆς σταφίδος νομοσχέδιον προβλέπον ἂν μὴ περὶ τοῦ τρέχοντος ἔτους τοὐλάχιστον περὶ τοῦ μέλλοντος, καθ' ὅτι καλῶς γνωρίζει ὅτι μετὰ τῆς τύχης καὶ εὐημερίας τῆς σταφίδος στενῶς συνδέεται ἡ τύχη καὶ ἡ εὐημερία τῆς πατρίδος μας.

Τὰ ἐν Σμύρνῃ.

Ὡς οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται ἐκ τῶν τακτικῶν διατριβῶν τοῦ ἀξιοτίμου ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ γνωρίζουσι, νέος ὁρίζων δράσεως καὶ ἐνεργείας ἀνοίγεται ἐκεῖ εἰς τὰς ἐνδόξους χώρας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Χάριτι δὲ τοῦ δραστηρίου ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ ***Σμυρναίου*** ἡ «Ἁρμονία» ὑπόσχεται νὰ κρατήσῃ περὶ τούτων ἐνημέρους πάντας τούς τε ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐξωτερικῷ διαμένοντας πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας, ἐφ' ᾧ παρακαλεῖ αὐτοὺς ἵνα μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθῶσι τὰς ἐξ ἀσφαλῶν πληροφοριῶν εἰδήσεις τοῦ ἀξιοτίμου αὐτῆς ἀνταποκριτοῦ εἰς ὃν δημοσίᾳ ἡ Διεύθυνσις ἐκφράζει χάριτας.

Νέα Ἐγκύκλιος.

Ἐξετυπώθη ἐνταῦθα κατ' ἐπίσημον ἑλληνικὴν μετάφρασιν ἐκ Ῥώμης ἀποσταλεῖσαν, ἡ «Περὶ διατηρήσεως καὶ προασπίσεως τῶν ἱερῶν ἐθίμων παρὰ τοῖς Ἀνατολικοῖς λαοῖς» ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΓ'. Δι' αὐτῆς ἐναργῶς ἐκδηλοῦται ἡ σημασία ἣν ἡ Α. Ἁγιότης ἀποδίδει πρὸς τὰ ἀρχαῖα ταῦτα ἔθιμα, καὶ τὸ μετὰ σεβασμοῦ ἐνδιαφέρον ὅπερ τρέφει ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως αὐτῶν.

Τὸ Νέον Φάληρον.

Κομψὴ πρὸ μηνὸς ἐγείρεται νεότευκτος οἰκοδομὴ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς τῆς ὁποίας τὸ λευκὸν ἐκ μαρμάρων χρῶμα νομίζει τις ὅτι προκαλεῖ τοὺς βορρᾶς καὶ τὰ ἀφρόεντα τῆς θαλάσσης κύματα. Καθ' ἑκάστην ἑσπέραν οἱ θαμῶνες τοῦ Φαλήρου ῥεμβάζοντες ῥοφῶσι τὸν παγωμένον ἀφρίζοντα ζύθον τοῦ γνωστοῦ ἐργοστασίου τῶν Ἀθηνῶν Φίξ, τὸν ὁποῖον ὁ ῥέκτης ἐπιχειρηματίας Γ. Γουλιέλμος ἐν ἀπαραμίλλῳ καθαριότητι καὶ πολυτελείᾳ προσφέρει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτοῦ πελάτας, οἵτινες μόνον ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ὅτι ὁ κ. Γ. Γουλιέλμος ἀνέλαβε τὴν Διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος, τρέχουσιν ὡς ἀπὸ μαγνήτου ἑλκόμενοι. Ἐκεῖ ἐκτὸς τῆς δροσιστικῆς μπίρρας εὑρίσκει τις πλουσίαν συλλογὴν

ἐδωδίμων καὶ κρύων φαγητῶν. Ἐκεῖ ἀριστοκρατία τῶν Ἀθηνῶν, ἐκεῖ Ἀθηναῖοι τρέξατε νὰ ἀπολαύσητε!

Ἔργα χρήσιμα.

Κατ' αὐτὰς ἐξεδόθησαν εἰς μικρὸν τεῦχος σύντομοι βιογραφικαὶ σημειώσεις τοῦ πρὸ εἰκοσαετίας ἀποθανόντος Ἀρχιεπισκόπου Νάξου Λ. Βεργερέττη. Τὸ ἔργον τοῦτο μετ' ἄκρας φιλοπονίας ἐκπονηθὲν ὑπὸ τοῦ λογίου νέου Μ. Ἰακ. Μαρκόπολι τυγχάνει ἄξιον πάσης συστάσεως.

Θέατρον Φαλήρου.

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος παρισινὸς θίασος κωμῳδιῶν ἄριστα κατηρτισμένος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς δεσπ. Lindey καὶ τοῦ κ. Sandré δίδει καθημερινὰς παραστάσεις ἐν Νέῳ Φαλήρῳ ὑπὸ τὸν δροσερὸν φλοῖσβον τοῦ ἐρατεινοῦ κόλπου. Λίαν δὲ δικαίως πολυπληθὲς τὸ κοινὸν σπεύδει διὰ τῶν εὐθυνοτάτων καὶ ἀπολαυστικωτάτων τροχιοδρόμων τῆς Βελγικῆς Ἑταιρίας ὅπως ἐνωτισθῇ τῆς γαλατικῆς φιλολογίας.

Ο ΕΞΩ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ κρίσις.

Ὁ Λόρδος Ρόσβερυ ἠναγκάσθη νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν Ἄνασσαν Βικτωρίαν τὴν παραίτησιν ὁλοκλήρου τοῦ ὑπουργείου, μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ὁποίας ἐκλήθη εἰς τὰ πράγματα ὁ πρῶην πρωθυπουργὸς Σαλισβουρή. Ὑπάρχουσιν οἱ ἀποδίδοντες τὴν πτῶσιν τῆς κυβερνήσεως εἰς δῆθεν διαφωνίαν τοῦ γηραιοῦ Γλάδστωνος μετὰ τοῦ Ρόσβερυ ἐπί τινος ἐκκλησιαστικοῦ νομοσχεδίου. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ψῆφος μὴ ἐμπιστοσύνης ἐδόθη εἰς τὴν κυβέρνησιν προκαλέσασα τὴν κρίσιν. Οἱ Ἰρλανδοὶ εἶναι λίαν δυσηρεστημένοι διὰ τὴν φυγὴν ταύτην τοῦ Ρόσβερυ παραπονούμενοι ἐπὶ ἀπιστίᾳ τῆς κυβερνήσεως πρὸς αὐτούς, οἵτινες ἀείποτε περιέβαλλον αὐτὴν δι' ἀκεραίας ἐμπιστοσύνης καὶ φιλίας.

Γουλιέλμος Β.

Κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Κιὲλ οὐδὲν ἀντικείμενον ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῶν ξένων πλέον ἢ οἱ εἰρηνικοὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου λόγοι. Αἱ συμμαχικαὶ ἐκδηλώσεις μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ρωσσίας οὐδεμίαν ἐνεποίησαν αὐτῷ αἴσθησιν. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔδειξε τὴν μεγαλειτέραν ἀπάθειαν καὶ εὐθυμίαν ἐξ ὅλων τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Κιέλ.

Τὰ μετὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Κιέλ.

Εἰς ἔνδειξιν τῶν φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ρωσσίας εὐθὺς μετὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Κιὲλ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας ἀπένειμεν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

Ἐγχειρίζων τὸ ὑψηλὸν τοῦτο παράσημον ὁ βαρῶνος Μορενχάϊν πρέσβυς τῆς Ρωσσίας ἐν Παρισίοις, συνώδευσεν αὐτὸ διὰ προσφωνήσεως ἀποπνεούσης αἰσθήματα ἀδιασπάστων δεσμῶν μεταξὺ τῶν μεγάλων τούτων Δυνάμεων.

Εἰς τὸν λόγον τοῦτον ἀντεφώνησε καὶ ὁ Πρόεδρος Φήλιξ Φὼρ διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἑτοιμότητος, ἥτις ἐν ὀλίγαις ἡμέραις κατέστησεν αὐτὸν ἐφάμιλλον τῷ Καρνῷ.

Οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἐλλείψει χώρου ἀδυνατοῦμεν νὰ καταχωρίσωμεν, ἐνεποίησαν τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων ἐν Παρισίοις καὶ Πετρουπόλει.

Ἐν Κούβᾳ.

Ἡ ἐπανάστασις τῆς Κούβας ὁσημέραι λαμβάνει καὶ σοβαρωτέρας διαστάσεις. Ὁ Στρατηγὸς Μαρτινὲζ Κάμπος ἐζήτησε παρὰ τῆς Ἱσπανικῆς Κυβερνήσεως ἐπικουρίαν ἐκ δεκατεσσάρων χιλιάδων ἀνδρῶν, τὴν ὁποίαν ἡ Ἱσπανία ἐν τῷ διακρίνοντι αὐτὴν ἐνθουσιασμῷ θὰ σπεύσῃ νὰ παράσχῃ.

Αἱ ἀναφανδὸν ἐν ταῖς Ἱσπανικαῖς ἐφημερίσιν ἀναγραφόμεναι εἰδήσεις περὶ βοηθειῶν ἐκ μέρους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας, ἠνάγκασαν τὸν Κλέβελανδ νὰ ἀπευθύνῃ ἐγκύκλιον δι' ἧς αὐστηρῶς ἀπαγορεύει εἰς τὰς ὑπ' αὐτὸν ἀρχὰς τὴν δι' οἱουδήποτε τρόπου βοήθειαν τῶν ἐπαναστατῶν. Ἡ πρᾶξις αὕτη τιμῶσα τὴν μεγάλην ταύτην Ἐπικράτειαν εἶναι δεῖγμα γενναιοφροσύνης καὶ εὐθύτητος ἐν ταῖς πράξεσιν αὐτῆς. Πιστεύεται ὅτι οὕτω ἀφιέμενοι οἱ ἐπαναστάται εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν δυνάμεις ταχέως θέλουσι κατατροπωθῇ.

Γουλιέλμος Β καὶ Βίσμαρκ.

Συνεπείᾳ λόγου τινος τοῦ Βίσμαρκ ὑπὲρ τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν ἐν τῷ ὁποίῳ ἐμέμφετο τοὺς ὑπουργοὺς καὶ ὑπηνίττετο τὸν θρόνον, νέα πάλιν σύννεφα ἤρξαντο νὰ ἐπισκιάζουσι τὸν εἰρηνικὸν ὁρίζοντα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος.

Κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις ἡ ὑγεία τοῦ πρῶην καγγελαρίου δὲν εὑρίσκεται καὶ εἰς λίαν εὐάρεστον κατάστασιν.

Η "ΑΡΜΟΝΙΑ,, ΕΝ ΣΜΥΡΝΗι

Τακτικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ.

5 Ἰουλίου 1895.

Οἱ Αἰδεσιμώτατοι πατέρες Βασιλειανοί, ὡς εἶχον ἀναγγείλῃ ἐν τῇ τελευταίᾳ μου ἀνταποκρίσει, ἀνεχώρησαν τῆς πόλεώς μας κατευθυνόμενοι εὐθὺς πρὸς τὴν Ῥώμην, χωρὶς νὰ διέλθωσιν ποσῶς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὥς τινες ῥέπορτερ ἐφημερίδων εἶχον γράψῃ μόνον καὶ μόνον ὅπως ἐγείρωσι θόρυβον.

Οἱ Αἰδ. οὗτοι Πατέρες εὐθὺς ὡς ἀνακοινώσωσι τῷ Πάπᾳ ἐπὶ τίνων βάσεων δύναται νὰ ἑδραιωθῇ ἡ ἀποστολὴ αὐτῶν, θὰ ἐπιστρέψωσιν ἀμέσως ἐνταῦθα. Ὁ Προεστὼς δ' αὐτῶν αἰδ. πατὴρ Ἀρσένιος θέλει λάβῃ ὡς συνοδοὺς αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του τρεῖς ἑτέρους ἱερεῖς ὡς καὶ τινας ἱεροσπουδαστάς.

Ἐπὶ τοῦ γηπέδου τοῦ Ἁγ. Ρόκκου οἱ Βασιλειανοὶ σκοπεύουσι νὰ οἰκοδομήσωσι μεγαλοπρεπεστάτην ἐκκλησίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ τυπικοῦ. Ὁ μηχανικὸς ὅστις εἶναι Ἕλλην ἐκπονεῖ ἤδη τὰ σχέδια ἅτινα σκοπεῖ νὰ ἀποστείλῃ εἰς Ῥώμην πρὸς ἔγκρισιν.

Ἐπίσης λέγεται ὅτι τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστολῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς καὶ τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μεγάλου ἱδρυθησομένου Πανεπιστημίου θέλουσιν ἀναλάβῃ οἱ αὐτοὶ Πατέρες Βασιλειανοί.

*
* *

Ἐκ μικρῶν πραγμάτων γεννῶνται μεγάλα. Ἡ Ποιμαντορικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης περὶ ἧς ἰδιαιτέρως ἐπραγματεύθην, ἐνεποίησε τὴν χειρίστην τῶν ἐντυπώσεων οὐ μόνον παρὰ τοῖς καθολικοῖς ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀνατολικοῖς. Ὡς δὲ μὲ διεβεβαίωσε φίλος τις ἀνατολικός, οἱ συντάκται τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐκτὸς τοῦ Μητροπολίτου εἶναι καί τις διάκονος καὶ εἷς δικηγόρος, οἵτινες καὶ ἄλλοτε παρέσχον ἡμῖν τοιαῦτα δείγματα φανατισμοῦ. Πλὴν ἂς εὐλαβῶνται τοὐλάχιστον τὴν ἀλήθειαν καὶ τοὺς ἀναγνώστας αὐτῶν.

Κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης ὁ Ἐπίσκοπος καὶ ὁ κλῆρος τῆς Μαγνησίας, πόλεως πλησίον τῆς Σμύρνης, ἤρξαντο θορυβοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τοῦ τύπου τῶν Ἑλλήνων Οὐνιτῶν, σχόντες τὴν ἀνοησίαν νὰ ὑβρίσωσιν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἄμβωνος διὰ συνεχῶν διδασκαλιῶν τὴν καθολικὴν θρησκείαν καὶ τὸν Ἄκρον Ἀρχιερέα αὐτῆς.

Δὲν προτίθεμαι νὰ ἀνασκευάσω ἁπάσας τὰς ἀνοησίας ταύτας, καθ' ὅτι αἱ ἀνοησίαι δὲν ἀναιροῦνται, ἀλλ' ἁπλῶς παρατίθενται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ λέγω. Ἀφ' ἑτέρου πολλὰς τῶν ἀληθειῶν τούτων ἐν δεδομένῃ περιστάσει θέλουσιν ἴδῃ ἐν ταῖς στήλαις τῆς ἀξιολόγου «Ἁρμονίας».

Ἵνα μὴ ὑστερήσῃ δὲ καὶ ὁ Πανιερώτατος Καρπάθου καὶ Κάσσου τῶν ἄλλων συναδέλφων αὐτοῦ, διερχόμενος κατ' αὐτὰς τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὡμίλησεν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου περὶ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας ὑποστηρίξας ὡς τοιαύτην τὴν τοῦ Φωτίου. Ἐξεπλάγημεν βλέποντες τοὺς πρίγκηπας τούτους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας πραγματευομένους τὰς δογματικὰς ἀληθείας μετὰ τοσαύτης ἀπιστεύτου ἐλαφρότητος, πλὴν ἔτι μᾶλλον ἐξεπλάγημεν βλέποντες τοιαύτην ἀμάθειαν ἐν θρησκευτικοῖς ζητήμασι.

*
* *

Χάριτας ὀφείλομεν εἰς τὸν ἄοκνον ζῆλον τοῦ Πατρὸς Βερναρδίνου Προεστοῦ τῶν Καπουκίνων τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Πολυκάρπου. προστάτου τῆς πόλεώς μας, ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος προώρισται νὰ καταστῇ μία τῶν ὡραιοτέρων τῆς Σμύρνης. Αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπισκευῆς καὶ ἐξωραΐσεως προχωροῦσι μετὰ ταχύτητος, οὕτως ὥστε ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν θὰ δυνηθῶμεν νὰ θαυμάσωμεν τὸ ἔξοχον τοῦτο ἔργον.

Σμυρναῖος.

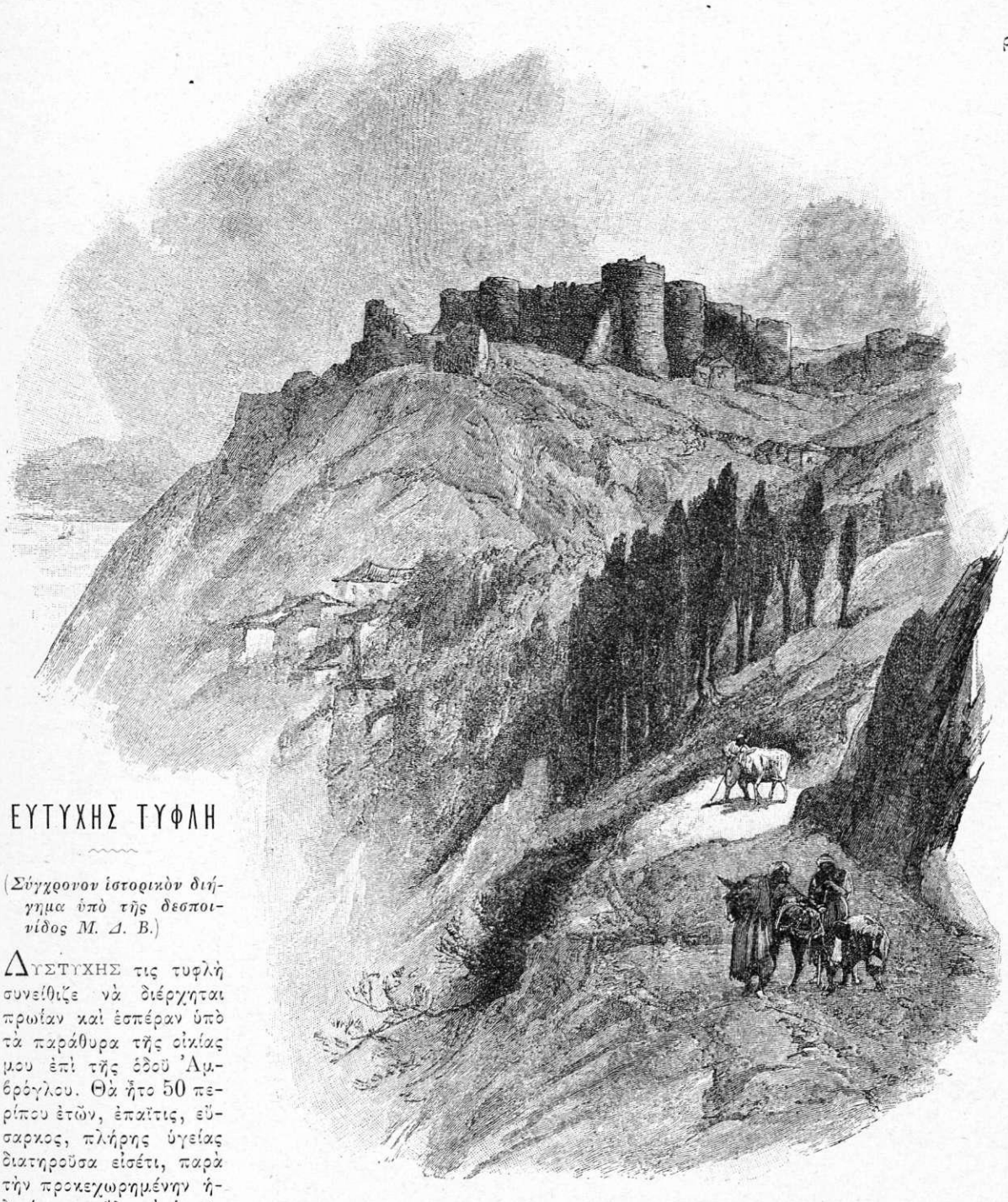

ΤΟ ΟΡΟΣ ΠΑΓΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

(*Ἴδε Διήγημα*).

ΕΥΤΥΧΗΣ ΤΥΦΛΗ

(*Σύγχρονον ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μ. Δ. Β.*)

Δυστυχὴς τις τυφλὴ συνείθιζε νὰ διέρχηται πρωΐαν καὶ ἑσπέραν ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας μου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀμβρόγλου. Θὰ ἦτο 50 περίπου ἐτῶν, ἐπαΐτις, εὔσαρκος, πλήρης ὑγείας διατηροῦσα εἰσέτι, παρὰ τὴν προκεχωρημένην ἡλικίαν της, ὅλα τὰ ὡραῖα χαρακτηριστικὰ τῆς νεότητός της. Βλέπων τις αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον ἀδύνατον ποτὲ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὑποφέρει ἢ ὅτι ὑπέφερε· τὸ ἐξωτερικόν της δεικνύει τοὐναντίον ὅτι ἐν τῇ δυστυχεῖ ἐκείνῃ καταστάσει εἶναι εὐτυχής. Ἡ ἐνδυμασία της ἦτο πενιχρά, πλὴν καθαρά. Διασχίζει τὰς στενωπὰς τῆς πόλεώς μας ἄνευ ὁδηγοῦ ἢ μικροῦ τινος παιδός. Ἁπλῆ μυστικὴ ῥάβδος φέρει αὐτὴν ὅπου ἐπιθυμεῖ. Ἐκ περιεργείας κινουμένη —τὸ ἐλάττωμα τοῦτο τοῦ γυναικείου φύλου— ἐπεθύμησα νὰ ἐρευνήσω τὰ κατὰ τὴν τυφλὴν καὶ ἐξετάσω ἐκ τοῦ πλησίον τὰ κινήματά της, καθ' ὅτι ὁσάκις τὴν ἔβλεπον μοὶ ἐφαίνετο ὅτι θὰ προσέκρουε ἐπὶ τῶν διαβατῶν, ἢ ἐπὶ τῶν Ἰσραηλίτιδων πωλητριῶν φωσφόρων αἵτινες πλημμυροῦσι τὰς ὁδοὺς τῆς Σμύρνης· πλὴν ἡ ὁδηγὸς ῥάβδος προειδοποιεῖ αὐτὴν ἐν καιρῷ. Ὀφείλετε νὰ γνωρίζητε ὅτι ἡ περὶ οὗ ὁ λόγος τυφλὴ κατήρχετο καθ' ἑκάστην ἀπὸ *τοῦ ὄρους Πάγον καὶ τοῦ φρουρίου τῆς Σμύρνης* ἔνθα κατώκει, ἐπιστρέφουσα πάλιν τὸ ἑσπέρας. Ἐνίοτε τὴν ἔβλεπον, ἄνευ τῆς βοηθείας οὐδενὸς εἰσερχομένην εἰς τὰ καταστήματα κάμνουσαν τὰς προμηθείας της, ἢ εἰσχωροῦσαν ἐντὸς τῶν πενηνταλέπτων ἑστιατορίων ὅπως φάγῃ ἢ πάλιν παρὰ τὰς αὐλὰς τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὰς θύρας τῶν ἐφημερίων ζητοῦσαν ἐλεημοσύνην. Ἡ σπανία αὕτη ἐπιδεξιότης γυναικὸς τυφλῆς τοσοῦτον ἐξώθησε τὴν γυναικείαν φαντασίαν μου ὥστε ἀπεφάσισα νὰ πλησιάσω αὐτὴν καὶ τῇ ζητήσω ἐξηγήσεις τινάς.

Τρίτην τινά, παρετήρησα τὴν ἐπαΐτιδα καθημένην παρὰ τὰς κλίμακας τῆς Μητροπόλεως ζητοῦσαν κοσμίως ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν κατερχομένων.

Ὅπως κατωρθώσω νὰ συνομιλήσω τῇ ἔθεσα τεχνηέντως ἐν τῇ παλάμῃ νόμισμα ἀξίας δραχμῆς.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κυρά μου! Ὁ Ἅγ. Ἀντώνιος νὰ σοὶ τὰ δώσῃ ἑκατὸ φορές, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ συμπαθητικῆς.

— Καλὴ γυναῖκα τῇ εἶπον, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ εὐχαριστῇς. Σὲ γνωρίζω ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Εἰς τὸ ἑξῆς θέλω νὰ εἶσαι ἡ προστατευομένη μου . . .

— Ὤ! τί εὐτυχία...

— Ἀλλ' εἰπέ μου, καλὴ κυρά, πῶς κατορθώνεις νὰ διέρχησαι ὅλους τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς δρόμους τῆς πόλεώς μας, χωρὶς τοὐλάχιστον νὰ ἔχῃς ἕνα ὁδηγόν;

— Ὅλα εἶναι συνήθεια, εὐγενής μου κυρία, τὸ σχέδιον τῆς πόλεως εἶναι τόσον καλὰ χαραγμένο εἰς τὴν κεφαλήν μου ὥστε ἠμπορῶ νὰ μετρῶ τοὺς δρόμους καὶ πηγαίνω ὅπου θέλω μὲ τόσην εὐκολίαν ὅσην καὶ σεῖς ποῦ βλέπετε.

— Παράξενον πράγμα! ἀλλ' εἶσαι ἐκ γενετῆς τυφλή;

— Ὄχι, ἔχασα τὰ 'ματάκια μου εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν, ἀπὸ μίαν ἀρρώστιαν ὅπου οἱ ἰατροί μας τὴν λέγουν τυφοειδῆ πυρετόν.

Τότε ἤρχισε νὰ μοὶ διηγῆται ὁλόκληρον τὸν βίον της· μοὶ ὡμίλησε περὶ τῶν ἐτῶν ἅτινα διῆλθε δωρεὰν εἰς τὸ κατάστημα τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους, περὶ τῆς εὐτυχοῦς ἡμέρας τῆς πρώτης της κοινωνίας, κτλ.

— Δὲν νομίζεις, τῇ εἶπον, διακόπτουσα αὐτήν, ὅτι νὰ ζῇ τις εἰς τὸ σκότος, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ θαυμάσῃ τὸν ἥλιον ὅταν ἀνατέλλει καὶ δύει, χωρὶς νὰ βλέπῃ τὴν ὡραίαν αὐτὴν φύσιν, εἶναι πολὺ σκληρόν;

— Ὤ! σκληρόν. . . . . ναί! Τὴν πρώτην ἡμέραν ὅπου ἔχασα τὸ φῶς μου ἐνόμισα ὅτι θὰ ἐτρελλαινόμην, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν συνείθισα ὥστε σήμερον εἶμαι τόσον εὐτυχὴς ὅσον καὶ ἐκεῖνοι ὅπου βλέπουν καθαρά.

— Καὶ ἀπὸ πότε, κυρά μου, ζητεῖς ἐλεημοσύνην;

— Ἀφ' ὅτου ἔχασα τὰ 'μάτια μου. Εἶναι τώρα 35 χρόνια. Καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω ἄλλως, διότι ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἔχασα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα μου.

— Ὥστε ζῇς μόνη, ὁλομόναχη;

— Ὄχι, ἔχω σύζυγον καὶ δύο παιδάκια.

— Εἶσαι λοιπὸν ὑπανδρευμένη;!

— Ναί, μοὶ ἀπήντησε μειδιῶσα διὰ τὴν ἔκπληξίν μου.

— Ὁ Γιάννης μου, ὁ καλός μου σύζυγος, δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ ἐργασθῇ, διότι πάσχει. Ὁ Παυλίνος, τὸ παιδάκι μου, ἐργάζεται εἰς τὸ καπνοκοπτήριον, καὶ ἡ κόρη μου ἡ Νίνα ἑτοιμάζεται διὰ νὰ ὑπανδρευθῇ μὲ ἕνα πολὺ καλὸ παιδί.

— Ἐν γένει, κυρά μου, ἀφ' ὅτου ὑπανδρεύθης εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Καὶ πάραπολύ, κυρία μου..... Δὲν παραπονοῦμαι διὰ τὴν θέσιν μου διότι ἔτσι ἠθέλησεν ὁ Θεός, ἐπίσης καὶ διὰ τὰ παιδιά μου εἶναι δυὸ ἀγγελάκια, καθὼς καὶ διὰ τὸν σύζυγόν μου δὲν ἔχω τίποτε νὰ εἴπω, μὲ ἀγαπᾷ ὡσὰν ἐπίγειον ἄγγελον.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μοῦ εἴπῃς, ὅτι πλέεις μέσα εἰς τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ ποίαν εὐτυχίαν δύνασαι νὰ εὕρῃς εἰς τὸ ταπεινόν σου αὐτὸ ἐπάγγελμα;..... νὰ ζητῇ τις ἐλεημοσύνην εἰς τὴν ἡλικίαν σου νομίζω ὅτι εἶναι πρᾶγμα δύσκολον, σκληρόν, ἀνυπόφορον.

— Καὶ διατί, κυρία μου, δὲν γνωρίζεις ὅτι κάθε ἐπάγγελμα ἔχει καὶ τοὺς κόπους του; Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἠμπορῶ νὰ κάθημαι χωρὶς νὰ κάμνω τίποτε; Ἡ ἀργία δὲν εἶναι ἡ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν;....

Κύψασα δὲ εὐγενῶς πρὸς ἐμὲ μοῦ εἶπε διὰ φωνῆς ταπεινῆς ὥστε νὰ μὴ ἀκουσθῇ: πρέπει νὰ σοῦ εἴπω ἀκόμη, κυρία μου, ὅτι ἔχω κορίτσι διὰ παντρειὰ καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὴν προικίσω. Δὲν εἶναι ἔτσι; Καὶ μοῦ ἔκλεισε τὸ 'μάτι.....

. . . . . .

Ἔκτοτε ὁσάκις συναντήσω τὴν πτωχὴν ταύτην, πλὴν εὐτυχῆ τυφλήν, τῇ δίδω μίαν δραχμὴν διὰ τὴν προῖκα τῆς θυγατρός της. Εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι ἡ μικρά μου αὕτη ἐλεημοσύνη θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ νέου ζεύγους.

Σμύρνη κατ' Ἰούλιον 1895.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀξιότιμε κ. διευθυντὰ τῆς «Ἁρμονίας»

Ἐπιστολὴ συκοφάντις καὶ προσβλητική, φέρουσα τὴν ἑξῆς ὑπογραφὴν † *Ὁ Σμύρνης Βασίλειος*, ἀνεγνώσθη ἐσχάτως ἀπ' ἄμβωνος ἐν πάσαις ταῖς ἐν Σμύρνῃ ἀνατολικαῖς ἐκκλησίαις. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη διανεμηθεῖσα εἰς πάντας τοὺς ἐν Σμύρνῃ ἀνατολικοὺς διήγειρε τὸν χόλον καὶ τὴν ἀγανάκτησιν αὐτῶν.

Εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς ἔδωκεν ἀφορμὴν ἡ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει τελεσθεῖσα ἱερουργία ὑπὸ τῶν αἰδεσίμων πατέρων βασιλειανῶν τῆς ἐν Κρυπτοφέρρῃ Μονῆς Ἀρσενίου καὶ Νείλου. Δι' αὐτῆς ὁ ἀνατολικὸς Μητροπολίτης Σμύρνης ἐπεδίωξε τὴν γελοιοποίησιν τοῦ Σχήματος τῶν Ἡνωμένων Ἑλλήνων, ἐξεμῶν δὲ τὴν χολὴν καὶ τὸ δηλητήριον τοῦ μίσους αὐτοῦ, καθίστα προσεκτικοὺς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἱερεῖς καὶ πιστούς, ἵνα μὴ ἐμπέσωσιν εἰς τὰς παγίδας τῶν ψευδοπροφητῶν τῆς Ρώμης, «Προσέχετε, λέγει, ἀπὸ τῶν ψευδοπροφη»τῶν οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύ»μασι προβάτων ἔσωθεν δ' εἰσὶ λύκοι ἅρ»παγες».

Ἡ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἱδρυθεῖσα Καθολικὴ Ἐκκλησία πλήρης ἀγάπης ὡς ὁ ὑπ' Αὐτῆς λατρευόμενος Θεός «Θεὸς γάρ ἐστιν ἀγάπη», οὐδέποτε ἀπαντᾷ δι' ὕβρεων εἰς τόσῳ χονδροειδεῖς ὕβρεις. Ἡ θεία Αὐτῆς ἀποστολὴ Τῇ ἐπιβάλλει ν' ἀντιτάσσῃ παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς τοὺς συκοφάντας καὶ διώκτας Αὐτῆς τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν συγγνώμην. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Λυτρωτοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διαιωνίζουσα, ἀποστέργει τὸν βίαιον ζῆλον καὶ τὴν μανίαν τὴν χαρακτηρίζουσαν τὸν φανατισμὸν τῶν πολεμίων Αὐτῆς.

Γνωρίζει ἡ Ἐκκλησία ἀναμφιβόλως ὅτι ὁ θεῖος Αὐτῆς θεμελιωτὴς εἶπεν ἐν τῷ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίῳ κεφ. 14 ἐδ. 6 «Ἐγώ εἰμὶ ἡ ἀλήθεια»· καταδικάζων προκαταβολικῶς τὰ ἀνυπότακτα πνεύματα ἅτινα θὰ ἀνθίσταντο εἰς τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας Του, ἐπαρκῶς ἐκδηλωθέν, καθότι ἐπιλέγει· «ὁ ἀπιστήσας κατακριθήσεται». Μαρκ. κεφ. 16. ἐδ. 16. Δὲν ἀγνοεῖ δὲ ὅτι, ὅταν δύο τῶν μαθητῶν Του ἀπετάθησαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, λέγοντες, «θέλεις »εἴπωμεν πῦρ καταβῆναι ἀπὸ τοῦ οὐρα»νοῦ καὶ ἀναλῶσαι αὐτούς; Οὗτος στρα»φεὶς ἐπετίμησεν αὐτοῖς οὐκ οἴδατε οἵου »πνεύματος ἐστὲ ὑμεῖς· ὁ γὰρ υἱὸς τοῦ »ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπο»λέσαι, ἀλλὰ σῶσαι». Λουκ. κεφ. 9 ἐδ. 54—56. Οὐδὲν λοιπὸν εὑρίσκει ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ θείου Διδασκάλου μὴ ἀποπνέον τὸ πνεῦμα τῆς ἡδύτητος, τῆς εἰρήνης, τῆς πειθοῦς καὶ συνεπῶς ἀλλότριον πάσης ἐκδικήσεως.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σμύρνης βεβαρημένη ἀκόμη διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἁγ. Πολυκάρπου δὲν θὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὰς ἐκτοξευθείσας ὕβρεις ἐναντίον τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ τῶν ἀπεσταλμένων Αὐτοῦ, ἀλλὰ μιμουμένη τὴν πλήρη ἀγάπης ἡδύτητα τοῦ Θεανθρώπου, ἀπευθύνει πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν δέησιν· «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἴδασι

10—11 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΗΣ "ΑΡΜΟΝΙΑΣ„ 10—11

SILVIO PELLICO

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΜΟΥ

ΚΕΦ. XXV

Ὅταν πλέον αἱ δοκιμαὶ αὗται ἔπαυσαν ἐντελῶς καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἠδραιώθην ἐν τῇ ἀποφάσει μου νὰ τιμῶ δηλαδὴ τὸν Θεόν, ἐδοκίμασα ἐπί τινα χρόνον ἄφατόν τινα τῆς ψυχῆς γαλήνην. Αἱ ἀνακρίσεις εἰς ἃς ὑπεβαλλόμην ἑκάστην δευτέραν ἢ τρίτην ἡμέραν δὲν μοὶ ἐγένοντο πλέον αἰτίαι μελαγχολίας. Προσεπάθουν ἐν τῇ δυσχερεῖ ἐκείνῃ περιστάσει νὰ μὴ ὑστερήσω τῶν καθηκόντων ἀνδρὸς τιμίου καὶ ἐναρέτου, καὶ ἔπειτα ἔλεγον: Ὁ Θεὸς ἂς φροντίσῃ διὰ τὰ περαιτέρω!

Ἡ μοναξιά μου ἠύξανε καθ' ἑκάστην. Τὰ δύο τέκνα τοῦ φύλακος τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς μοὶ ἔκαμνον καὶ ὀλίγην συντροφείαν, εἶχον ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἑπομένως ὀλίγον μόνον διαμένοντα εἰς τὴν οἰκίαν, δὲν ἤρχοντο πλέον παρ' ἐμοί. Ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ ἥτις ὅτε ἦσαν οἱ μικροί της υἱοί, ἔμενον πολλάκις συνομιλοῦσαι μετ' ἐμοῦ, νῦν δὲν ἐφαίνοντο πλέον ἢ ὅπως μοὶ φέρωσι τὸν καφφὲ καὶ ἀπήρχοντο. Διὰ τὴν μητέρα ὀλίγον μὲ διέφερε διότι δὲν ἐδείκνυε καρδίαν ἱκανὴν νὰ ἀγαπήσῃ. Ἀλλ' ἡ θυγάτηρ καίτοι οὐχὶ τοσοῦτον εὐειδὴς ὅμως εἶχε ποιάν τινα γλυκύτητα εἴς τε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοὺς λόγους της, ἥτις δὲν διεξέφευγε τῆς διορατικότητός μου. Ὅταν αὕτη μοὶ ἔφερε τὸν καφφὲ καὶ μοὶ ἔλεγε «Τὸν ἔκαμα ἐγώ» μοὶ ἐφαίνετο πάντοτε λαμπρός, καὶ ὁπότε ἔλεγε «Τὸν ἔκαμεν ἡ Μαμμᾶ» μοὶ ἐφαίνετο ὕδωρ θερμόν.

Βλέπων τόσον σπανίως ἀνθρώπινα πλάσματα, ἔστρεψα τὴν προσοχήν μου εἴς τινας μήρμυκας οἱ ὁποῖοι ἀνήρχοντο ἐπὶ τοῦ παραθύρου μου· τοὺς ἔτρεφον πλουσιοπαρόχως καὶ οὗτοι πάλιν ἔτρεχον καὶ προσεκάλουν στράτευμα ὁλόκληρον συντρόφων πληροῦντες οὕτω ὁλόκληρον τὸ παράθυρόν μου. Ἐπίσης ἐπιμελουμην ἀράχνην τινὰ κοσμοῦσαν ἕνα τῶν τοίχων μου. Τὴν ἔτρεφον διὰ μυιῶν καὶ κωνώπων, καὶ τοσοῦτον ἐξωκειώθη μετ' ἐμοῦ ὥστε ἀφόβως πλέον ἤρχετο ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ τῆς κλίνης μου λαμβάνουσα ἐκεῖθεν τὴν τροφὴν ἀπὸ τῶν δακτύλων μου.

Εἴθε τὰ ἔντομα ταῦτα νὰ ἦταν τὰ μόνα ἅτινα ἤθελον μὲ ἐπισκεφθῇ. Εὑρισκόμεθα κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως, καὶ δύναμαι νὰ εἴπω οἱ κώνωπες ἤρξαντο ἤδη τεραστίως πολλαπλασιαζόμενοι. Ὁ χειμὼν ὑπῆρξε ἐκτάκτως γλυκὺς καὶ ἀμέσως ἀπὸ τοῦ Μαρτίου ἤρξατο ὁ καύσων. Ἀδύνατον νὰ ἐκφράσω μέχρι τίνος βαθμοῦ τὸ δωμάτιόν μου ἐκεῖνο ἦτο θερμόν. Κείμενον πρὸς μεσημβρίαν, ὑπὸ στέγην μολυβδίνην, καὶ τὸ παράθυρον πρὸς τὴν στέγην τοῦ Ἁγ. Μάρκου, ἐπίσης ἐκ μολύβδου, ἐπνιγόμην ἐκ τῆς ἀνταναχλάσεως. Οὐδέποτε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχον φανταασθῇ καύσωνα τοσοῦτον πνιγηρόν. Εἰς τὸ μαρτύριον τοῦτο προσετίθεντο καὶ οἱ κώνωπες, τοσοῦτον πολυπληθεῖς ὥστε καίτοι ἀδιαλείπτως ἐκινούμην καὶ ἐφόνευον, ἐν τούτοις καὶ ἐγὼ ἤμην κεκαλυμμένος ἐξ αὐτῶν, καὶ ἡ κλίνη καὶ ἡ μικρὰ τράπεζα, τὸ κάθισμα, τὸ ἔδαφος, οἱ τοῖχοι, ὁ θόλος, ὅλα, ὅλα ἐν γένει ἦσαν πλήρη καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπληροῦτο μυρίων κωνώπων εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων τοῦ παραθύρου μετὰ διαβολικοῦ ὄντως θορύβου.

Ὅτε πλέον ἀδυνατῶν νὰ ὑποφέρω τοιαύτας βασάνους παρεκάλεσα νὸ μοὶ ἀλλάξωσι δωμάτιον καὶ δὲν τὸ κατώρθωσα, διῆλθε τοῦ νοός μου ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας καὶ ἐφοβήθην πρὸς στιγμὴν μὴ χάσω τὰς φρένας. Ἀλλά, χάριτι Θείᾳ, ἦσαν ἐξάψεις στιγμιαῖαι καὶ ἡ θρησκεία ἐκυριάρχει ἀμέσως πάλιν τοῦ πνεύματός μου, διδάσκουσά με ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ πάσχῃ καὶ μάχηται μὴ ὑποκύπτων ἀλλὰ νικῶν.

Ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν: ὅσον μαρτυρικώτερος καθίσταται μοι ὁ βίος, τοσοῦτον ὀλιγώτερον θέλω φοβηθῇ, ἐὰν ἀκούσω τὴν εἰς θάνατον καταδίκην μου. Ἄνευ τῶν προϊμιακῶν τούτων δοκιμῶν θὰ ἤμην λίαν δειλός. Καὶ ἀφ' ἑτέρου τί δικαίωμα ἔχω ἐπὶ τῆς εὐτυχίας; Μὴ ἕνεκα τῶν ἀρετῶν μου; καὶ ποῦ εἰσὶν αὗται.

Ἐξετάζων ἐμαυτὸν δὲν ἀνεῦρον ἐν τῷ παρελθόντι μου εἰμὴ ὀλίγας

τί ποιοῦσι». Αὕτη ἀρκεῖται μόνον νὰ ὑπομνήσῃ εἰς τὸν Σμύρνης Βασίλειον τὰς πλήρεις ἀγάπης λέξεις τῆς Α. Α. Λέοντος ΙΓ'. «Ἀδελφοὶ διεστῶτες ἡ καρδία Ἡμῶν »εἶναι ἀνοικτὴ δι' ὑμᾶς, ἀπαντήσατε διὰ »τῆς αὐτῆς ἀγάπης ἐν Χριστῷ, ἥτις ἐμ»πνέει καὶ Ἡμᾶς».

Ὑπαινισσόμενοι δὲ τοὺς παραλογισμοὺς τοῦ Πανιερωτάτου Βασιλείου ἀποφαινόμεθα ὅτι τοὺς παραλογισμοὺς δὲν ἀνασκευάζομεν, ἁπλῶς τοὺς παραθέτομεν. «Τὸ σχῆμα τῶν Ἑλλήνων Οὐνιτῶν εἶναι νεωτερισμὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας» !!! Νεωτερισμός !!! Προσδράμετε εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ θὰ πεισθῆτε, ὅτι ἡ Καθολικὴ-Ἀποστολικὴ-Ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία διετήρησεν ἀείποτε εἰς τοὺς κόλπους Αὐτῆς πάντα τὰ Ἀνατολικὰ σχήματα. Καὶ πράγματι μεταξὺ τῶν διακοσίων ἑκατομμυρίων πιστῶν Αὐτῇ τέκνων, ἀριθμεῖ 500,000 Ρουθήνους Οὐνίτας, ὑπὲρ τὰς 300,000 Μελχιτῶν τοῦ αὐτοῦ Σχήματος, ὑπὲρ τὰς 350,000 Μαρονιτῶν, ἀνὰ μυριάδας δὲ τοὺς Ἀρμενοκαθολικούς, τοὺς Κόπτας, τοὺς Σύρους, τοὺς Χαλδαίους κτλ. κτλ.

Ἐὰν λοιπὸν ὁ Πανιερώτατος Βασίλειος βλέπει νεωτερισμοὺς ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ τοιοῦτο συμβαίνει ἢ ἐπειδὴ ἐθελοτυφλοῖ ἢ ἐπειδὴ ἀγνοεῖ τὴν ἱστορίαν.

Παρασιωπῶ τοὺς λοιποὺς παραλογισμούς, οὓς ἐπισωρεύει εἰς βάρος τῶν καθολικῶν δογμάτων μετ' ἀπεριγράπτου ἀπαθείας. Τῷ ὑπόσχομαι ἐν τούτοις νὰ ἀνασκευάσω πάσας τὰς δογματικὰς αὐτοῦ πλάνας τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

Περαίνω προσφέρων ταπεινῶς τὰ σέβη μου εἰς τὸν πανιερώτατον ἀδελφὸν ἐν Χριστῷ Βασίλειον, θερμὴν ἀναπέμπων δέησιν πρὸς τὴν Θείαν Πρόνοιαν ὅπως ἐπαναγάγῃ Αὐτὸν εἰς κρείττονα αἰσθήματα.

Σμυρναῖος.

ΠΕΡΙ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

(Ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν)

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα. Ἐνστάσεις.

Ὡς πρὸς τὴν ἐπίσημον ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, ἀκολουθοῦμεν ἀκριβῶς τὸ θέσπισμα τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου ὁριζούσης ὡς ἑξῆς «πάντες οἱ χριστιανοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ συνεορτάζωσι τὴν ἐπίσημον ἑορτὴν τοῦ Πάσχα τὴν Κυριακὴν μετὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν τῆς Σελήνης τοῦ Μαρτίου, ἥτις θὰ συνέπιπτε ἢ τὴν ἡμέραν τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας ἢ μετὰ τὴν ἰσημερίαν, ὥστε ἂν ἡ δεκάτη τετάρτη ἡμέρα συμπέσῃ κατὰ Κυριακήν, τὸ Πάσχα ἑορτάζεται τὴν ἀμέσως ἑπομένην Κυριακήν».

Οἱ μὴ ἔτι ἀσπασθέντες τὴν μεταρρυθμισμένην χρονολογίαν χριστιανοί, ἂν θελήσωσι νὰ ἑορτάσωσι τὸ Ἅγιον Πάσχα κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου ὡρισμένην ἡμέραν, δέον ν' ἀκολουθήσωσι τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, καθότι καὶ οὗτοι ἐπὶ τῆς Σελήνης τοῦ Μαρτίου στηρίζονται διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα. Πλὴν ἡ Σελήνη αὕτη κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, ὑποχρεοῦνται ἄρα ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν ἀληθῆ Σελήνην τοῦ Μαρτίου.

Οὔτε νεωτερισμὸς δύναται νὰ νομισθῇ μία τοιαύτη ἀλλαγή, καθότι ὡς πρὸ τὸ Πάσχα, ἡ ἡμέρα ὡρίσθη, ὅτε ἔτι αἱ ἐκκλησίαι ἦσαν ἡνωμέναι, ὁ δὲ θεσμὸς οὗτος τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου ἀποβλέπει τοὺς ἀποστολικοὺς χρόνους.

Ἰδοὺ τί λέγουσιν οἱ Πάπαι Πίος ὁ Α' ἐν ἔτει 140 καὶ ὁ Βίκτωρ ἐν ἔτει 190 :

«Nosse vos volumus quod Pascha Domini die Dominica omnibus temporibus sit celebrandum. Unde et nos Apostolica auctoritate instituimus omnes idem observare debere, quia et nos idem servamus, nec debetis a capite quoquo modo discedere. Πίος ὁ Α'.» Ὁ δὲ Βίκτωρ : «Celebritatem sancti Paschae die Dominica agi debere,. et praedecessores nostri jam statuerunt, et nos illud eadem die celebrare mandamus : quia non decet ut membra a capite discrepent, aut aliter gerant. A quarta decima vero Luna primi mensis, usque ad vigesimam primam ejusdem mensis festivitas . . .»

Ἐκ τῶν ἄνω κειμένων, τρανώτατα δηλοῦται ὅτι ἡ ἐν Νικαίᾳ Σύνοδος συνεμορφώθη ἀκριβέστατα εἰς ἀποφάσεις τῶν Διαδόχων τοῦ Ἁγ. Πέτρου τεθεσπισμένας πρὸ δύο αἰώνων.

Ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ὑποχρεοῦνται νὰ ἑορτάσωσι τὸ Πάσχα τὴν 14ην ἡμέραν τῆς Σελήνης τοῦ Μαρτίου εἶναι γεγονὸς ἀναμ-

---

μόνον πράξεις ἀξιεπαίνους· πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἦταν ἄφρονα πάθη, εἰδωλατρεῖαι καὶ ψευδεῖς ἀρεταί.—Λοιπόν, ἐπανελάμβανον, πάσχε, Σίλβιο, διότι εἶσαι ἀνάξιος νὰ εὐτυχῆς ! Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ κώνωπες ἄνευ δικαιώματος κατεζέσχιζον τὰς σάρκας σου, ἀναγνώρισον ἐν αὐτοῖς τὴν θείαν θέλησιν καὶ σιώπησον !

ΚΕΦ. XXVI

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἠσθανόμην διπλασιαζομένας τὰς διανοητικάς μου δυνάμεις καὶ ἐστιχούργουν, ἐφιλοσόφουν, προσηυχόμην μέχρι πρωΐας μετ' ἀνηκούστου εὐχαριστήσεως. Αἴφνης μὲ κατελάμβανεν αἰφνηδία τις κόπωσις καὶ τότε ἐρριπτόμην ἐπὶ τῆς κλίνης ἀναπαυόμενος ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ὥρας. Τοιαῦται τινὲς νύκτες διερχόμεναι ἐν ῥέμβῃ τοσοῦτον γλυκεῖαι, μοὶ ἐφαίνοντο εὐεργετικαί.

Πολλάκις ὁ καφφὲς δὲν εἶχε προετοιμασθῆ ὑπὸ τῆς συμπαθοῦς Ἀγγελικῆς, τῆς θυγατρὸς τοῦ δεσμοφύλακος, καὶ ἦτο καθ' ὅλα ὁμοιος ὕδατος ἐβρασμένου. Τότε διετειθέμην κακῶς, ἐπείνων καὶ ἐρριπτόμην ἐπὶ τῆς κλίνης μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῶ.

Κατόπιν περεπονούμην εἰς τὴν Ἀγγελικὴν ἡ ὁποία μὲ ἐλυπεῖτο. Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ὠργίσθην σφόδρα κατ' αὐτῆς ὡσεὶ μὲ εἶχεν ἐξαπατήσῃ, ἡ ταλαίπωρος ἔκλαυσε καὶ μοὶ εἶπε·

— Κύριε, ἐγὼ οὐδένα ποτὲ ἐξηπάτησα, καὶ ἐν τούτοις πάντες μὲ θεωροῦσιν ὡς ἀπατεῶνα.

— Πάντες ; Λοιπὸν δὲν εἶμαι ὁ πρῶτος ὅστις ὀργίζεται διὰ τὸν καφφὲ τοῦτον.

—Ὄχι Κύριε, δὲν ἐννοῶ τοῦτο. Ἄχ ! ἐὰν ἐγνωρίζατε ! Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου εἰς τὴν ἰδικήν σας ! . . .

—Ἀλλὰ μὴ κλαῖε οὕτω. Τί ἔχεις λοιπόν ; Βεβαίως δὲν εἶναι ἰδικόν σου σφάλμα ἐὰν ὁ καφφές μου ἦτο τοσοῦτον ἐλεεινός.

— Δὲν κλαίω δι' αὐτὸ κύριε.

— Κλαίεις λοιπὸν διότι ὠργίσθην ἐναντίον σου, ἢ δι' ἕτερόν τι ;

—Ἀκριβῶς δι' ἕτερόν τι.

— Ποῖος λοιπὸν σοὶ εἶπε ὅτι εἶσαι ἀπατεών.

—Ὁ . . . ἐρωμένος μου.

Καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐγένετο κατέουθρον ἐκ τῆς αἰδώς· ἐν τῇ ἄκρᾳ δὲ ἐμπιστοσύνῃ ἣν ἔτρεφε πρός με, μοὶ διηγήθη κωμικοσσοβαρόν τι εἰδύλλιον ἀληθῶς συγκινῆσαν με.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κατέστην ὁ ἔμπιστος τῆς νέας ταύτης κόρης ἥτις ἤρχετο συχνάκις συνδιαλεγομένη ἐπὶ μακρόν.

Μοὶ ἔλεγε. — Εἶσθε τόσον καλὸς Κύριε, ὥστε ἐγὼ σᾶς θεωρῶ ὡς δύναται νὰ θεωρῇ κόρη τὸν πατέρα της.

— Δὲν μὲ εὐχαριστεῖς βέβαια. Μόλις εἶμαι τριάκοντα δύο ἐτῶν καὶ σὺ μὲ ἀποκαλεῖς πατέρα σου !

—Ἔστω λοιπόν, κύριε, τότε σᾶς θεωρῶ ὡς ἀδελφόν. Καὶ μοὶ ἐλάμβανε βιαίως τὴν χεῖρα σφίγγουσά μοι αὐτὴν μετὰ στοργῆς. Τὸ ἔπραττε δὲ μετὰ πάσης ἀθωότητος.

Ἐγὼ κατόπιν ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν. — Εὐτύχημα δι' ἐμὲ τὸ νὰ μὴ εἶναι καλλονή τις, ἄλλως ἡ οἰκειότης αὕτη ἠδύνατο νὰ μὲ θορυβήσῃ.

Καὶ ἄλλοτε πάλιν : — Εὐτύχημα διότι εἶναι ἀκόμη μικρά. Τοιαύτης ἡλικίας κόρην οὐδέποτε θὰ ἠγάπων.

Ἐνίοτε πάλιν ἀνησύχουν ὀλίγον νομίζων ὅτι ἠπατήθην κρίνας αὐτὴν ὄχι καὶ τόσον ὡραίαν, μοὶ ἐφαίνετο πολλάκις ἀρκετὰ χαρίεις μὲ πρόσωπον καὶ χαρακτηριστικὰ κανονικά.

Ἐὰν δὲν ἦτο τόσον ὠχρὰ καὶ δὲν εἶχε τὰς ῥυτίδας ἐκείνας ἐπὶ τοῦ προσώπου της θὰ ἠδύνατο νὰ λογισθῇ ἀρκετὰ ὡραία.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἀδύνατον νὰ μὴ εὕρῃ τις τί τὸ ἑλκυστικὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τὰς κινήσεις, εἰς τὴν παρουσίαν νέας τινὸς κόρης ὅταν μάλιστα αὕτη προσφέρεται εὐγενῶς ἐν ὥραις δυστυχίας. Οὐδὲν τῇ εἶχον κάμῃ ἵνα μὲ ἀποκαλῇ ὡς ἀδελφὸν ἢ ὡς πατέρα. Διατί λοιπόν ; Διότι εἶχεν ἀναγνώσῃ τὴν Φραγκίσκην ἐκ Ριμίνων καὶ τὸν Εὐφήμιον τῶν ὁποίων οἱ στίχοι ἐγένοντο πρόξενοι ἄφθονα νὰ χύνῃ δάκρυα. Ἀφ' ἑτέρου διότι ἤμην αἰχμάλωτος χωρὶς ποσῶς, ὡς ἔλεγον αὕτη, οὔτε νὰ κλέψω οὔτε νὰ δολοφονήσω.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΔΥΤΙΚΟΝ			ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ	
Ἰούλιος.			**Ἰούνιος.**	
Τῶν ἁγ. 7 ἀδελφῶν μαρτύρων.	10	Τετάρτ.	28	Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναργύρων.
Πίου τοῦ Α' Πάπα Ῥώμης, μαρτ.	11	Πέμπτ.	29	Πέτρου καὶ Παύλου τῶν Ἀποστόλων.
Ἰωάννου Γουαλβέρτου ἡγουμ.	12	Παρασ.	30	Σύναξις τῶν 12 Ἀποστόλων.
			Ἰούλιος.	
Ἀνακλήτου Ἀθηναίου, Πάπα Ῥώμης μ.	13	Σάββ.	1	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων.
Βοναβεντούρα Ἐπισκόπου.	14	Κυριακ.	2	Κατάθεσις τῆς ἐσθῆτος τῆς Θεοτόκου.
Ἑρρίκου Αὐτοκράτορος.	15	Δευτέρα	3	Ὑακίνθου μάρτυρος.
Τῆς Παναγίας τοῦ Καρμήλου.	16	Τρίτη	4	Ἀνδρέου Ἐπισκ. Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμ
Λέοντος τοῦ Δ' Πάπα Ῥώμης.	17	Τετάρτ.	5	Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ.
Καμίλλου ἐκ Λίλλης.	18	Πέμπτ.	6	Σισώη τοῦ Μεγάλου.
Συμμάχου Πάπα Ῥώμης.	19	Παρασ.	7	Θωμᾶ Μαλαιῷ καὶ Κυριακῆς μεγαλομ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἐγκληματικότης. Αἴτια καὶ θεραπεία, ὑπὸ Χρ.

Ἡ «Ἁρμονία» ἐν Ῥώμῃ.

Ἐπιστολαὶ Γάλλου ἱεροκήρυκος (συνέχεια).

Κοινωνικὸν δελτίον.

Ὁ ἔξω κόσμος.

Ἡ «Ἁρμονία» ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ Σμυρναίου.

Εὐτυχὴς τυφλή, Σύγχρονον ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μ. Δ. Β. μετ' εἰκόνος.

Ἀνοικτὴ ἐπιστολή, ὑπὸ Σμυρναίου.

Αἱ φυλακαί μου. Silvio Pellico. Ἐπιφυλλὶς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

Περὶ Ἡμερολογίου, ὑπὸ Π. Βεντούρα.

Ἡμερολόγιον.

φισβήτητον. Τὸ βιβλίον τῆς ἐξόδου ἐν κεφ. ιβ' ἀναφέρον τὰ τοῦ Πάσχα λέγει:

«Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν ἐν γῇ Αἰγύπτου λέγων: ὁ μὴν οὗτος ὑμῖν ἀρχὴ μηνῶν, πρῶτος ἐστὶν ὑμῖν ἐν τοῖς μησὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ. Λάλησον πρὸς πᾶσαν συναγωγὴν υἱῶν Ἰσραὴλ λέγων: τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς τούτου λαβέτωσαν ἕκαστος πρόβατον κατ' οἴκους πατριῶν, ἕκαστος πρόβατον κατ' οἰκίαν, κτλ.»

Ὁ μὴν οὗτος ὀνομαζόμενος ὑπὸ τῶν ἁγίων Γραφῶν πρῶτος, εἶνε ὁ Σεληνιακός, οὗτινος ἡ δεκάτη τετάρτη ἡμέρα συμπίπτει πρὸ ἢ μετὰ τὴν ἰσημερίαν τοῦ ἔαρος Ἡ ἐκκλησία μὴ στέργουσα ἵνα οἱ χριστιανοὶ συνεορτάζωσι μετὰ τῶν Ἑβραίων τὴν ἐπισημότητα τοῦ Πάσχα, διέταξε τὴν ἀναβολὴν αὐτῆς εἰς τὴν ἀμέσως μεθεπομένην Κυριακήν. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὁ Πάπας Ἀνίκητος προσεκάλεσεν εἰς Ῥώμην τὸν Ἅγ. Πολύκαρπον Ἐπίσκοπον καὶ Μάρτυρα τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐκκλησίας, ἵνα συμβουλεύσῃ αὐτὸν ὅπως μὴ οἱ ἐν Ἀσίᾳ χριστιανοὶ ἀκολουθῶσι τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν, ἀλλὰ νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Δύσεως, συνεορτάζοντες τὴν κατόπιν Κυριακήν.

Ἐνστάσεις.

Ἐὰν ἡ ἐν Νικαίᾳ Σύνοδος καθώρισε νὰ τελῆται ἐπισήμως τὸ Πάσχα τὴν Κυριακὴν μετὰ τὴν 14ην τῆς Σελήνης τοῦ Μαρτίου, διατί ἐνίοτε οἱ χριστιανοὶ ἑορτάζουσι πρὸ τῶν Ἑβραίων; τὸ τοιοῦτο δὲν θεωρεῖται παράβασις;

Ἵνα προσηκόντως λυθῇ ἡ ἀπορία αὕτη δέον νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ὅτι τὸ τῶν Ἑβραίων ἡμερολόγιον, εἶνε καθαρῶς Σεληνιακόν, οἱ μῆνες ἐναλλὰξ ἐξ 29 καὶ 30 ἡμερῶν, ἄρχονται μετὰ τῆς Νεομηνίας· τὰ ἔτη σύγκεινται ἐκ 354 ἡμερῶν διατρέχοντα τὰς διαφόρους ἐποχὰς ἀσχέτως πρὸς τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν ἔτους. Ἐπειδὴ αἱ νεομηνίαι εἶνε ἀνώμαλοι, συμβαίνει νὰ καθυστερῶσι πολὺ οἱ Ἑβραῖοι, ὑποχρεούμενοι ἐπὶ ἄλλης Σελήνης νὰ βασισθῶσιν ὡς πρὸς τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ ἀκολουθοῦντες χριστιανοὶ τὸ ὀρθὸν ἡμερολόγιον, ἑορτάζουσι πρὸ τῶν Ἑβραίων. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου σοφός τις ἀστρονόμος λέγει «τὸ ἑβραϊκὸν ἡμερολόγιον δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς ὡρολόγιον κανονικῶς βαδίζον μέχρις οὗ χορδίζηται καὶ περὶ αὐτοῦ λαμβάνηται ἡ δέουσα φροντίς, ἀλλ' ὅτε λησμονῇ τις νὰ τὸ χορδίσῃ προχωρεῖ ἢ καθυστερεῖ κατ' ἀρέσκειαν τοῦ χορδίζοντος αὐτὸ πρὸς δικαιολόγησιν ἰδίων βλέψεων». Τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἄρα, παρέχει ἡμῖν ἀστρονομικὸν σύστημα ἐπαρκέστατον, οὔτε ποσῶς ἀντιστρατεύεται εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου καθότι αὗται οὐδόλως στηρίζονται ἐπὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ ἑβραϊκοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς 14ης ἡμέρας τῆς Σελήνης τοῦ Μαρτίου καὶ ἐπὶ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας ἢ μετὰ ταύτην συμπίπτουσαν μετὰ τὸ 1580 τὴν 21 Μαρτίου.

Ἀποδειχθείσης τῆς σαφηνείας, τῆς ἁπλότητος καὶ ἀκριβείας τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερογίου, ὡς καὶ τῶν ἀτοπημάτων εἰς ἃ κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην περιπίπτουσιν οἱ λαοὶ πάντες ὅσοι κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν ἀκολουθοῦσιν ἄλλην χρονολογίαν, ἡ εἰλικρίνεια, ἡ λογικὴ καὶ ἡ ἐπιστήμη ἐπιβάλλουσι τὴν πάγκοσμιον ἀναγνώρισιν, παραδοχὴν καὶ ἐφαρμογὴν εἰς τὰς ἐθνικάς, κοινωνικὰς καὶ θρησκευτικὰς χρήσεις τοῦ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Γρηγορίου ΙΓ' μεταρρυθμισθέντος ἡμερολογίου. Ἔθνη πρὸ πάντων πεπολιτισμένα, οἷα θεωροῦνται καὶ ὀνομάζονται ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Ρωσσία, πρέπει νὰ συναισθάνωνται βαρεῖαν τὴν τοιαύτην ὑποχρέωσιν, νὰ παρακολουθῶσι δὲ ἀμιλλώμενα βῆμα πρὸς βῆμα πᾶσαν πρόοδον, πᾶσαν ἀνάπτυξιν, πᾶσαν ὤθησιν πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας καὶ παραδοχὴν αὐτῆς,

Ἐν μέσῳ τῆς ὑπὸ τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης γενικευθείσης καὶ στερεωθείσης χρονικῆς ἁρμονίας, εἶναι παραχορδὴ ἡ ἐμμονὴ καὶ ἐπιμονὴ εἰς ἡμερολόγιον ὀπισθοδρομικὸν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὀπισθοδρόμησις καὶ καθυστέρησις ὁλοὲν βαίνει αὔξουσα. Ἐν μέσῳ τοῦ παγκοσμίου συνδέσμου τῆς συγκοινωνίας καὶ τῶν κοινωνικῶν ἀπαιτήσεων πρὸς ἑνοποίησιν τῆς χρονικῆς μονάδος, εἶνε ἀναχρονισμὸς ἀνάξιος τοῦ αἰῶνος τῶν φώτων, τῶν ἐφευρέσεων καὶ τῶν γιγαντιαίων βημάτων ἢ μᾶλλον ἁλμάτων πάσης ἐν γένει ἐπιστήμης, μεθ' ὧν τείνομεν ν' ἀποχαιρετίσωμεν τὴν παροῦσαν ἑκατονταετηρίδα. Δὲν εἶνε αἶσχος ἡ μεταρρύθμισις πρὸς τὰ βελτίω, ἀλλ' ἡ ἐμμονὴ εἰς τὰ ἡμαρτημένα.

Ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῶν ἐλευθέρων φρονημάτων καὶ εὐγενῶν καὶ γενναίων αἰσθημάτων ὑφ' ὧν δέον νὰ ἐμφορῶνται τὰ ἄτομα, αἱ κοινωνίαι καὶ αἱ κυβερνήσεις κρατῶν πράγματι ἀνεξαρτήτων, ἐλπίζομεν ὅτι δὲν ἀπέχει πολὺ ὁ χρόνος καθ' ὃν οἱ ὑπολειπόμενοι καὶ καθυστεροῦντες πληθυσμοὶ θὰ ἐγκολπωθῶσι τὴν νέαν χρονολογίαν, ἐκπληροῦντες ἐπιβαλλομένην πλέον ὑποχρέωσιν. Μίαν τοιαύτην παραδοχὴν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ἀφετηρίαν εὐοίωνον ὑποσχομένην δρᾶσιν πρὸς προαγωγὴν ἐν μέσῳ τῆς ἀκοιμήτου ἀμίλλης τῶν φιλοπροόδων ἐθνῶν, ἐγγύησιν μέλλοντος ἀκμαιοτέρου πρὸς εὐρυτέραν ἠθικήν τε καὶ ὑλικὴν ἐνέργειαν, θὰ προσθέσῃ δέ, τοιοῦτο εὐπρόσδεκτον γεγονός, ἕνα ἔτι εἰς τοὺς ἤδη ὑπάρχοντας, κρῖκον στερρὸν καὶ ἀδιάσπαστον συνδέοντα τὴν Ἀνατολὴν μετὰ τῆς Δύσεως, ἕνα ἔτι δεσμὸν οὐχὶ μόνον ἐπιστημονικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἀλλὰ καὶ θρησκευτικῆς τῶν Ἐκκλησιῶν ἑνώσεως.

Πολύκαρπος Βεντούρας.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ καὶ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—890.